

Мейсенська порцеляна

- Мейсенська порцеляна є однією з найважливіших складових культури та мистецтва Китаю.

Порцеляна – це збірний термін, який включає в себе всі керамічні вироби (білі та прозорі), незалежно від того, з яких компонентів вони зроблені та для яких цілей. Китай вміщає в собі широке різноманіття сировини для вироблення порцеляни. Перша порцеляна була зроблена в період палеоліту.

- Порцеляною вважається як посуд, зроблений з цегли та плитки, так і високоякісний керамічний посуд ручної роботи, вижарений на вогні. Цікаво, що варіантом перекладу слова «порцеляна» на англійську мову є слово «Китай».

- Китайські традиції розділяють це поняття на два головні види: високого прожарювання та низького. Китайська порцеляна може також бути поділена на так звану порцеляну півночі та півдня, так як сучасний Китай умовно поділений за географічними ознаками на дві різні ділянки суходолу, зміщені внаслідок дрейфу материків, і з'єднання між якими пролягає між ріками Жовтою та Янцзи. Такий поділ зумовив і відмінності у матеріалах, застосованих для виготовлення порцеляни та у її зовнішніх особливостях.

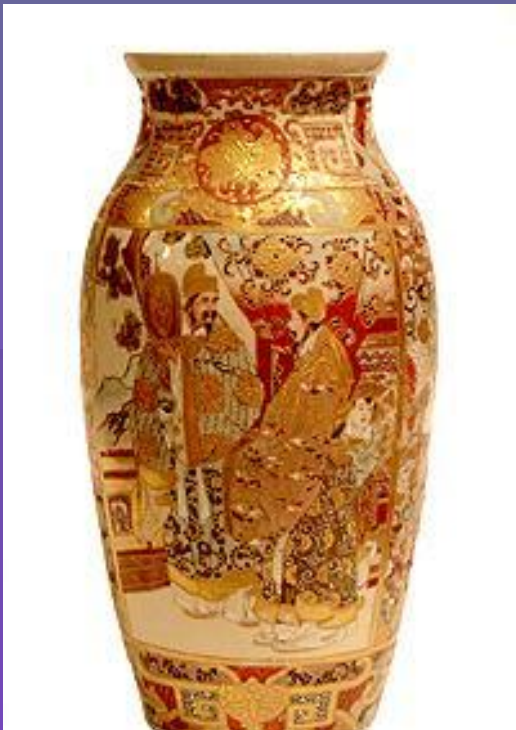

- Термін порцеляни не має чіткого загальноприйнятого означення. Це, в свою чергу, спричинило плутаницю щодо часу виникнення порцеляни

- У китайців найціннішим вважався посуд ручної роботи з відбитками пальців автора.
- Сучасна китайська порцеляна й сьогодні- одна з найкращих. Порцелянові заводи Чунцін виготовляють порцеляну, яка й у самому Китаї за ціною доступна не кожному.
- До нас, в Україну, якщо й надходить продукція щоденного вжитку, то адаптована до смаків вітчизняного споживача: чашки більші, тарілки глибші.

- За високу якість , тонкостінність виробу , білизну і навіть деяку прозорість. Якість виробів залежала від вмісту в порцеляновій масі білої глини - каоліну. Добувався він не скрізь , а тільки в деяких провінціях Китаю. Саме ця речовина надавала готовим порцеляновим виробам білизну . Також на якість впливала ступінь тонкості помелу пудри « фарфорового каменю » (гірська порода з кварцу і слюди) , з якої змішували масу.

- Після того , як маса відлежалася її відбивали , щоб також підвищити пластичні властивості . Без цього ліпити з порцелянової маси було не можливо , він просто розсипався в руках майстра. Стародавні китайські гончарі обпалювали порцелянові вироби в спеціальних керамічних горщиках - капсулах. Піч для випалу завантажували до самого верху готовими виробами , замурували , залишаючи єдине невеликий отвір для того , щоб спостерігати процес. Топили печі , де випалювали посуд дровами.

- Відкривали піч тільки на третю добу і вичікували поки горщики з виробами охолонуть . На четвертий день в піч входили робітники , які виносили готові обпечені вироби з китайського фарфору . Але навіть на четвертий день піч ще не остигала повністю, тому робітники були в мокрому одязі і рукавичках з декількох шарів мокрої вати.

Глазур , якою покривали порцелянові вироби китайські майстри робили з декількох шарів різної прозорості , щоб надати посуді особливий матовий блиск. В якості фарб використовувалися кобальт і гематит , що добре переносять високу температуру при випалюванні . Оздоблення емалевими фарбами китайці стали використовувати в 17 столітті. Як правило , стародавні майстри спеціалізувалися на різних мотивах розпису , так що один виріб розписували кілька людей. Одні окреслювали контури , інші писали пейзажі , треті - фігури людей.

- Перші фарфорові чашки з китайської порцеляни були білого кольору з легким зеленуватим відтінком. При постукуванні вони видавали мелодійний дзвін, що нагадує звук « тсе - ні - і ». Саме тому фарфор в стародавньому Китаї називали « тсені ». Щоб секрети виготовлення порцеляни не потрапили в чужі руки, місто Цзіндечжень, в якому і було основне виробництво, ввечері перекривали, а на вулицях патрулювали озброєні загони солдатів. У місто в цей час могли потрапити тільки ті, хто знав спеціальний пароль.

- Про порцеляну європейці дізналися завдяки посередництву купців. Найбільше їх вразила навіть не якість порцелянових виробів, а технології виготовлення чашок. Вони були просто унікальні. Фарфорову чашку китайські майстри склеювали з двох половинок - зовнішньої і внутрішньої, при цьому їх денця і верхні обідки були міцно з'єднані. Усередині чашку розписували квітковими орнаментами, а ажурна зовнішня половинка залишалася білою. Коли в неї наливали чай, то крізь фарфорове мереживо було видно найтонший розпис меншої чашки.

- У країни старого світу в 17-18 століттях його масово стали завозити голландські мореплавці . Рідкісний для середньовічної Європи товар моряки купували , коли слідували з гавані Арита в провінції Хіцен . У цій гавані фарфор називали « імарі ». У цей період і починається триумфальний хід порцеляни по Європі.

- Роботу виконала учениця 11 класу Ільдіярова Анастасія

